

CAPITOLUL 1

Te-aș ruga să nu-mi omori ȋapul

Lecȋia ȋnvățatȃ: dacȃ scoȋi o walkirie la cafea, o sȃ te trezeȃti pe cap cu nota de platȃ și cu un cadavru.

N-o mai văzusem pe Samirah al-Abbas de aproape șase săptămȃni, aȃa cȃ atunci cȃnd a sunat din senin și mi-a spus cȃ trebuie sȃ vorbim despre o problemȃ de viaȃ și moarte, am fost de acord imediat.

(Teoretic, eu sunt deja mort, ceea ce ȋnseamnȃ cȃ mie nu mi se aplicȃ povestea cu „viaȃa și moartea“, dar... Sam pȃrea neliniȃtitȃ.)

Cȃnd am ajuns la Thinking Cup, pe strada Newbury, ea ȋncȃ nu venise. Locul era plin, ca de obicei, aȃa cȃ m-am pus la coadȃ la cafea. Cȃteva secunde mai tȃrziu, Sam a zburat – literalmente – chiar peste capetele clienȃilor cafenelei.

Nici mȃcar n-au clipit. Muritorii obiȃnuiȃti nu-s ȋn stare sȃ proceseze lucrurile magice, ceea ce-i un noroc, pentru cȃ altfel bostonienii și-ar petrece cea mai mare parte a timpului ȋngroȃȃti, fugind de uriaȃi, troli, cȃpcȃuni și einherjari ȋnarmaȃti cu topoare de luptȃ și cafele cu lapte.

Sam a aterizat lȃngȃ mine ȋn uniformȃ școlară – te-ȃniȃ albi, pantaloni kaki și o cȃmaȃșȃ bleumarin cu mȃne-cȃ lungȃ, cu sigla de la King Academy. Un hijab verde ȃi

acoperea părul. La centură îi atârna un topor. Eram convins că toporul nu făcea parte din uniforma standard.

Chiar dacă revederea m-a bucurat, am observat că cearcănele de sub ochii ei erau mai închise la culoare ca de obicei. Se legăna pe picioare.

— Hei, am spus. Arăți groaznic.

— Și eu mă bucur să te văd, Magnus.

— Nu, adică... nu *mai* groaznic ca de obicei. Groaznic, adică epuizată.

— Vrei o lopată ca să-mi poți săpa groapa și mai adânc? Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Unde ai fost în ultima lună și jumătate?

Umerii i s-au crispat.

— Volumul de muncă din semestrul ăsta m-a terminat. Îi îndrum pe copii după școală. Apoi, după cum bine știi, mai am și slujba aia *part-time* în care culeg sufletele morților și conduc misiuni super-secrete pentru Odin.

— Copiii de azi și programele lor încărcate...

— Pe lângă toate astea... mai e și școala de pilotaj.

— Școala de pilotaj?

Am înaintat odată cu coada.

— E vorba de *avioane*?

Știam că Sam plănuia să devină pilot profesionist într-o zi, dar nu știam că lua deja lecții.

— Poți face *asta* la șaisprezece ani?

Ochii i-au scânteiat de entuziasm.

— Bunicii mei nu și-ar fi permis niciodată, dar familia Fadlan are un prieten care conduce o școală de pilotaj. Până la urmă i-au convins pe Jid și pe Bibi...

— Ah.

Am rânjit.

— Deci lecțiile au fost un cadou de la Amir.

Sam a roșit. E singura adolescentă pe care o știu care are un *logodnic* și e adorabil cum se îmbujorează când vorbește despre Amir Fadlan.

— Lectțiile alea au fost cele mai nimerite, cele mai bine alese...

A oftat gânditoare.

— Dar destul pe tema asta. Nu te-am chemat aici ca să vorbesc despre programul meu. Trebuie să ne întâlnim cu un informator.

— Un informator?

— Ar putea fi ocazia pe care-o așteptam. Dacă informațiile lui se verifică...

Telefonul lui Sam a bâzâit. L-a pescuit din buzunar, s-a uitat la ecran și a înjurat.

— Trebuie să plec.

— De-abia ai ajuns.

— Treburi de walkirie. Posibil un cod trei-opt-unu: moarte eroică în curs de desfășurare.

— Pe asta ai inventat-o.

— Ba nu.

— Deci... cineva crede că e pe cale să moară și îți scrie un mesaj: „Atât mi-a fost! Am nevoie urgentă de o walkirie!“, urmat de câteva emoticoane cu fețe triste?

— Îmi amintesc că eu ți-am dus sufletul în Walhalla. Și nu mi-ai scris.

— Nu, dar eu sunt mai special.

— Du-te la o masă de afară, a spus ea. Întâlnește-te cu informatorul. Mă întorc cât pot de repede.

— Nici nu știu cum arată informatorul tău.

— Îl vei recunoaște când îl vei vedea, a promis Sam. Fii curajos. Și ia-mi și mie un biscuit.

A zburat din magazin de zici că era Super Musulmana, lăsându-mă pe mine să plătesc comanda.

Am luat două cafele mari și doi biscuiți și am ales o masă de afară.

Primăvara sosise devreme în Boston. Petice de zăpadă murdară încă se mai agățau de borduri ca tartrul de dinți, dar cireșilor le dăduseră muguri albi și roșii. Aranjamentele cu haine înflorate în culori pastelate invadaseră vitrinele buticurilor de lux. Turiștii se plimbau și se bucurau de soare.

Stând afară, în hainele mele confortabile, cu blugii proaspăt spălați, în tricou și cu o geacă de blugi, mi-am dat seama că era prima primăvară din ultimii trei ani în care nu mai trăiam pe străzi.

În martie, anul trecut, șterpelisem haine din tomberoane. Dormisem sub un pod din Grădina Publică, pierdusem vremea cu amicii mei Hearth și Blitz, mă ferisem de polițiști și mă străduisem să nu-mi pierd viața.

Apoi, în urmă cu două luni, am murit luptându-mă cu un uriaș de foc. M-am trezit la Hotelul Walhalla ca războinic einherj al lui Odin.

Acum aveam haine curate. Făceam duș în fiecare zi. Mă culcam într-un pat confortabil în fiecare seară. Puteam să stau la masa asta de cafenea și să mănânc o mâncare pe care chiar o plătisem, fără să-mi fac griji că mă vor alunga angajații.

De la renașterea mea, mă obișnuisem cu multe lucruri ciudate. Călătorisem în cele Nouă Lumi și întâlnisem zei scandinavi, elfi, pitici și o grămadă de monștri cu nume pe care nu le puteam pronunța. Făcusem rost de o sabie magică care îmi atârna acum la gât, sub forma unui pandantiv. Tocmai avusesem o conversație amețitoare cu verișoara mea Annabeth despre zeii *greci* care locuiau la

New York și îi făceau *ei* viața grea. Se pare că America de Nord era plină de zei antici. Eram infestați, nu alta.

Ajunsesem să accept toate aceste lucruri.

Dar să fiu iar în Boston, într-o zi frumoasă de primăvară, și să pierd vremea ca orice copil normal era ciudat.

Am scrutat mulțimea de pietoni, în căutarea informatorului lui Sam. „Îl vei recunoaște când îl vei vedea“, îmi promisese. M-am întrebat ce informații avea tipul ăsta și de ce Sam le considera de viață și de moarte.

Mi-am ațintit privirea pe o vitrină de la capătul cvarțialului. Deasupra ușii, firma de aramă și argint încă strălucea mândră: BLITZEN'S BEST, dar magazinul era închis. Geamul ușii din față era acoperit pe interior, cu un mesaj scris în grabă cu markerul roșu: „Închis pentru redecoreare. Deschidem în curând!“

Voiam s-o întreb pe Samirah ce-i cu asta. Habar n-aveam de ce vechiul meu prieten Blitz dispăruse brusc. Într-o bună zi, în urmă cu câteva săptămâni, trecusem pe lângă magazin și îl găsisem închis. De atunci, nu mai auzisem niciun cuvânt de la Blitzzen sau de la Hearthstone, ceea ce era ciudat.

Gândul ăsta mă preocupa atât de tare că era cât pe ce să nu-l văd pe informatorul nostru până n-a ajuns chiar deasupra mea. Dar Sam avea dreptate: ieșea în evidență. Nu vezi în fiecare zi un țăp îmbrăcat în trenchi.

Între coarnele încovoiate avea îndesată o pălărie cu boruri mici. O pereche de ochelari de soare îi era așezată pe nas. Trenchiul i se încurca întruna în copitele din spate.

În ciuda deghizării reușite, l-am recunoscut. Îl omorâsem și-l mâncasem pe țăpul ăsta într-o altă lume; fusese genul de experiență de neuitat.

— Otis, am spus.

— Șșș, a zis el. Sunt incognito. Spune-mi... *Otis*.

— Nu-s sigur că asta înseamnă *incognito*, dar fie.

Otis, alias Otis, s-a suit pe scaunul pe care-l ținusem pentru Sam. S-a așezat pe picioarele din spate și și-a pus copitele din față pe masă.

— Unde e walkiria? E și ea incognito?

S-a uitat la punga cu biscuiți de lângă el de parcă Sam s-ar fi putut ascunde în ea.

— Samirah a trebuit să plece să culeagă un suflet, am spus. Se întoarce în curând.

— Trebuie să fie plăcut să ai un scop în viață, a oftat Otis. Ei, mersi pentru mâncare.

— Nu e pentru...

Otis a apucat punga cu biscuiții lui Sam și a început să-i mănânce, cu tot cu hârtie.

La masa de lângă noi, un cuplu mai în vârstă s-a uitat la prietenul meu țap și a zâmbit. Poate că simțurile lor de muritori îl percepeau ca pe un copil drăguț sau ca pe un câine amuzant.

— Așa.

Îmi venea greu să-l văd pe Otis cum devorează biscuiții, împrăștiind firimituri pe reverul hainei.

— Ai ceva să ne spui?

Otis a behăit.

— E vorba despre stăpânul meu.

— Thor.

Otis a tresărit.

— Da, el.

Dacă aș fi lucrat pentru zeul tunetelor, și eu aș fi tresărit la auzul numelui Thor. Otis și fratele său, Marvin, trăgeau carul zeului. De asemenea, îi furnizau lui Thor o cantitate infinită de carne de capră. În fiecare seară, Thor îi omora și îi mânca la cină. În fiecare dimineață,

Thor îi învia. De asta trebuie să mergeți la facultate, copii – pentru ca atunci când o să fiți mari, să nu trebuiască să vă angajați ca țapi magici.

— Am în sfârșit o pistă, a spus Otis, despre *acel obiect* care-i lipsește stăpânului meu.

— Te referi la cioc...?

— N-o spune cu voce tare! m-a avertizat Otis. Dar, da... e vorba de *cioc*.

Gândul mi-a zburat înapoi în timp, în ianuarie, când l-am întâlnit pentru prima dată pe zeul tunetelor. Ne-am distrat la un foc de tabără, l-am ascultat pe Thor care trăgea pârțuri, apoi vorbea despre emisiunile lui TV preferate, apoi trăgea pârțuri, se plângea de ciocanul care-i lipsea, pe care-l folosea ca să ucidă uriași și ca să-și vadă emisiunile TV preferate, și apoi trăgea pârțuri.

— *Încă* lipsește? am întrebat.

Otis și-a încleștat copitele de masă.

— Păi, *oficial*, nu, desigur. Dacă uriașii ar ști sigur că Thor nu mai are știi-tu-ce, ar invada lumile muritorilor, ar distruge totul și m-ar băga într-o depresie profundă. Dar *neoficial*... da. Îl căutam de luni de zile și degeaba. Dușmanii lui Thor devin tot mai îndrăzneți. Îi simt slăbiciunea. I-am spus terapeutului meu că asta îmi amintește de când copilăream în țarcul de capre și bătaușii mă puneau la punct.

Otis privi pierdut cu ochii lui galbeni, cu pupile ca niște fante.

— Cred că atunci mi s-a declanșat stresul traumatic.

Era rândul meu să vorbesc câteva ore cu Otis despre sentimentele lui. Fiind o persoană groaznică, am spus doar „Știu ce simți“ și am continuat.

— Otis, am zis, ultima dată când te-am văzut, îi găsisem lui Thor un toiag frumos din fier pe care să-l

folosească ca armă de rezervă. Nu-i tocmai lipsit de apărare.

— Nu, dar toiagul nu-i la fel de bun ca... *ciocul*. Nu le inspiră aceeași teamă uriașilor. De asemenea, Thor se enervează când încearcă să-și urmărească emisiunile folosind toiagul. Ecranul e minuscul, iar rezoluția e groaznică. Nu-mi place când Thor se enervează. Mi-e greu să-mi găsesc liniștea.

Multe lucruri n-aveau sens: de ce lui Thor îi era atât de greu să-și localizeze propriul ciocan; cum era posibil să fi ținut secretă pierderea lui față de uriași atâta timp și ideea că țăpul Otis trebuia să-și găsească liniștea.

— Deci Thor vrea ajutorul nostru, mi-am dat cu pre-supusul.

— Nu oficial.

— Sigur că nu. Cu toții va trebui să purtăm treniuri și ochelari.

— Excelentă idee, a spus Otis. Oricum, i-am zis walkiriei c-o voi ține la curent, de vreme ce e responsabilă... știi tu, de misiunile speciale ale lui Odin. Asta e prima pistă bună legată de locul în care se află *respectivul obiect*. Am o sursă de încredere. E un țăp care merge la același psihiatru ca mine. A auzit niște discuții la el în bățatură.

— Vrei să urmărim o pistă pe baza bârfelor din bățatură pe care le-ai auzit în sala de așteptare a psihiatrului tău.

— Ar fi grozav.

Otis s-a aplecat atât de mult în față, că m-am temut să nu cadă de pe scaun.

— Dar va trebui să fiți atenți.

M-am străduit din toate puterile să nu râd. Mă jucasem cu mingea de lavă cu uriașii de foc. Zburasem pe

un vultur pe deasupra acoperişurilor oraşului Boston. Scosesem Șarpele Lumii din Golful Massachusetts și îl învinsesem pe Lupul Fenris folosind un ghem. Acum, țapul ăsta îmi spunea să fiu atent.

— Deci unde e *ciocul*? am întrebat. Jotunheim? Niflheim? Thorfartheim?

— Mă tachinezi.

Ochelarii de soare ai lui Otis i-au alunecat într-o parte pe bot.

— Dar *ciocul* e într-un alt loc periculos. E în Provincetown.

— Provincetown, am repetat. În vârful peninsulei Cape Cod.

Îmi aminteam vag de locul ăla. Mama mă dusesese acolo într-un weekend de vară, când aveam vreo opt ani. Mi-am adus aminte de plaje, de caramellele sărate, de rulourile cu homar și de o grămadă de galerii de artă. Cel mai periculos lucru pe care îl întâlnisem fusese un pescăruș cu sindromul colonului iritabil.

Otis și-a coborât vocea.

— Este un tumul în Provincetown – tumulul unei *arătări*.

— Țsta-i un fel de tun?

— Nu, nu. E un tumul...

Otis s-a cutremurat.

— Bun, o arătare e o creatură puternică, un fel de strigoi căruia îi place să adune arme magice. Mormântul unei arătări se numește... *tumul*. Îmi pare rău, mi-e greu să vorbesc despre arătări. Îmi amintesc de tata.

Asta ridică o serie de întrebări despre copilăria lui Otis, dar am decis să le las în grija terapeutului său.

— Sunt multe vizuini de strigoi vikingi în Provincetown? am întrebat.

— Doar una, din câte știu. Dar e suficient. Dacă *acel obiect* e acolo, va fi dificil de recuperat – fiindcă e sub pământ și e păzit de o magie puternică. Ai nevoie de prietenii tăi – piticul și elful.

Asta ar fi fost grozav, dacă aș fi avut vreo idee unde-mi sunt prietenii. Speram că Sam știe mai multe decât mine.

— De ce nu merge Thor să verifice singur tumulul ăsta? am întrebat. Așteaptă... Stai să ghicesc. Nu vrea să atragă atenția. Sau vrea să ne ofere șansa de-a fi eroi. Sau o fi greu, iar el trebuie să ajungă la zi cu câteva emisiuni.

— Ca să fiu cinstit, a spus Otis, noul sezon din *Jessica Jones* tocmai a început.

„Nu-i vina țăpului“, mi-am zis. „Nu merită să fie pocnit.“

— Bine, am spus. Când Sam ajunge aici, vom vorbi despre o strategie.

— Nu-s sigur că e bine să aștept cu tine.

Otis și-a lins o firimitură de pe rever.

— Ar fi trebuit să menționez asta mai devreme, dar cineva... sau *ceva*... m-a urmărit.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Crezi că te-au urmărit până aici?

— Nu sunt sigur, a spus Otis. Sper ca deghizarea mea să-i fi indus în eroare.

„O, splendid“, m-am gândit.

Am cercetat strada cu privirea, dar n-am văzut niciun spion care să-mi sară în ochi.

— Te-ai uitat cu atenție la *acel cineva sau ceva*?

— Nu, a recunoscut Otis. Dar Thor are tot felul de dușmani care ar vrea să ne împiedice să-i aducem... *cio-cul* înapoi. Nu le-ar plăcea să vă împărtășesc informații,